DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)
den 9 december 2004 *

I mål C-177/03,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 141 EA, väckt den 16 april 2003,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J. Grunwald och B. Stromsky, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues och E. Puisais, båda i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna K. Lenaerts, J.N. Cunha Rodrigues (referent), M. Ilešič och E. Levits,

generaladvokat: L.A. Geelhoed,
justitiesekreterare: R. Grass,

med beaktande av det skriftliga förfarandet,

och efter att den 1 juli 2004 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har väckt talan om fastställelse av att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 89/618/Euratom av den 27 november 1989 om information till allmänheten om hälsoskyddsåtgärder och förhållningsregler i händelse av en nödsituation som medför risk för strålning (EGT L 357, s. 31; svensk specialutgåva, område 15, volym 9, s. 137) (nedan kallat direktivet), genom att inte vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa artiklarna 2, 3, 5, 6, 7 och 8 i detta direktiv.

Tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 1 i direktivet anges följande:

"Detta direktiv syftar till att på gemenskapsnivå definiera gemensamma mål vad avser åtgärder och tillvägagångssätt för att informera allmänheten i syfte att förbättra det praktiska hälsoskyddet i händelse av en nödsituation som medför risk för strålning."

3 Artikel 2 i direktivet har följande lydelse:

"Vid tillämpningen av detta direktiv avses med en nödsituation som medför risk för strålning

1. en situation som följer efter

   a) en olycka vid en anläggning eller i förbindelse med sådana verksamheter som avses i punkt 2, som sker inom en medlemsstats territorium och som medför eller troligen kommer att medföra ett betydande utsläpp av radioaktiva ämnen, eller

b) att onormala radioaktivitetsnivåer som kan vara skadliga för befolkningens hälsa har påvisats inom eller utanför medlemsstatens territorium, eller

c) andra olyckor än de som har fastställts i a, där anläggningar eller sådana verksamheter som avses i punkt 2 är inblandade och som medför eller troligen kommer att medföra ett betydande utsläpp av radioaktiva ämnen, eller

d) andra olyckor vilka medför eller troligen kommer att medföra ett betydande utsläpp av radioaktiva ämnen,

2. en situation som förorsakas av de anläggningar eller verksamheter som omnämns i punkt 1 a och c, vilka kan vara

a) alla kärnreaktorer, oavsett lokalisering,

b) alla andra anläggningar i kärnbränslecykeln,

c) alla anläggningar för hantering av radioaktivt avfall,

d) transport och lagring av kärnbränsle eller radioaktivt avfall,

e) tillverkning, användning, lagring, deponering och transport av radioisotoper för användning inom jordbruk, industri, medicin och därmed förbunden vetenskap och forskning, och

f) användning av radioisotoper för kraftgenerering i rymdfarkoster."

4 Enligt artikel 3 i direktivet gäller följande:

"Vid tillämpningen av detta direktiv skall termerna 'betydande utsläpp av radioaktiva ämnen' och 'onormala radioaktivitetsnivåer som kan vara till skada för befolkningens hälsa' avse situationer som troligen kan ha till följd att enskilda personer ur befolkningen utsätts för doser som överstiger de dosgränser som föreskrivs enligt de direktiv som fastställer gemenskapens grundläggande säkerhetsnormer för strålskydd ..."

5 Artikel 5 i direktivet har följande lydelse:

"1. Medlemsstaterna skall säkerställa att den befolkning som troligen kommer att beröras i händelse av en nödsituation som medför risk för strålning ges information om de hälsoskyddsåtgärder och förhållningsregler som tillämpas i ... händelse av en sådan nödsituation.

2. Den information som ges skall åtminstone omfatta de uppgifter som anges i bilaga 1.

3. Denna information skall utan anmodan ges till den befolkning som avses i punkt 1.

4. Medlemsstaterna skall uppdatera och lämna ut informationen med jämna mellanrum och närhelst betydande ändringar görs i den ordning informationen beskriver. Denna information skall alltid vara tillgänglig för allmänheten."

6 Enligt artikel 6 i direktivet gäller följande:

"1. Så fort en nödsituation som medför risk för strålning uppstår skall medlemsstaterna ansvara för att den befolkning som faktiskt berörs omedelbart underrättas om fakta vad avser olyckan och de förhållningsregler som tillämpas för befolkningen, samt med hänsyn till vad som är lämpligt i det enskilda fallet om de hälsoskyddsåtgärder som är tillämpliga.

2. Den information som tillhandahålls skall omfatta de uppgifter i bilaga 2 som är relevanta för den typen av nödsituation."

7 Artikel 7 i direktivet har följande lydelse:

"1. Medlemsstaterna skall säkerställa att alla som inte tillhör personalen på de anläggningar eller är anställda inom de verksamheter som definieras i artikel 2.2, men som kan komma att delta i räddningsaktioner i händelse av en nödsituation som medför risk för strålning, ges adekvat och regelbundet uppdaterad information om de hälsorisker deras deltagande kan komma att innebära och om de försiktighetsåtgärder som skall vidtas vid ett sådant tillfälle; denna information skall ta hänsyn till alla olika nödsituationer som kan tänkas uppstå.

2. Så snart en nödsituation som medför risk för strålning uppstår, skall denna information kompletteras på lämpligt sätt, med hänsyn till särskilda omständigheter."

8 Artikel 8 i direktivet har följande lydelse:

"Den information som avses i artiklarna 5, 6 och 7 skall även omfatta de myndigheter som är ansvariga för att genomföra de åtgärder som avses i artiklarna."

9 Enligt artikel 161 tredje stycket EA, är direktivet bindande för den medlemsstat till vilken det är riktat med avseende på det resultat som skall uppnås men överlåter till de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet.

Det administrativa förfarandet

10 Efter att ha uppmanat Republiken Frankrike att inkomma med yttrande sände kommissionen, den 27 juli 2000, ett motiverat yttrande till denna medlemsstat om att denna inte hade vidtagit nödvändiga åtgärder för att följa vissa bestämmelser i direktivet och uppmanade den att inom två månader från delgivningen av yttrandet vidta sådana åtgärder. På de franska myndigheternas begäran förlängdes denna frist till den 27 oktober 2000.

11 Republiken Frankrike vidtog därefter ett flertal lagstiftningsåtgärder för att införliva direktivet. Eftersom kommissionen ansåg att dessa åtgärder var otillfredsställande, har den väckt denna talan genom en ansökan som inkom den 16 april 2003.

Parternas yrkanden

12 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet, genom att inte vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa artiklarna 2, 3, 5, 6, 7 och 8 i detta direktiv, och

— förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Kommissionen har till stöd för denna talan åberopat sex anmärkningar enligt respektive nämnda artikel i direktivet.

14 I sitt svaromål har den franska regeringen gjort gällande att kommissionen borde återkalla sina första, andra, tredje, fjärde och sjätte anmärkningar. I sin duplik har den emellertid hävdat att talan skall ogillas till den del den avser dessa anmärkningar. Den har däremot medgivit talan till den del den avser den femte anmärkningen.

Den franska regeringens andrahandsyrkanden

15 Även om den franska regeringen i första hand har yrkat att kommissionens talan skall ogillas till den del den avser den första, den andra, den tredje, den fjärde och den sjätte anmärkningen, har den även gjort gällande att kommissionen borde återkalla dessa anmärkningar.

16 Det skall erinras om att domstolen inte kan pröva ett yrkande om att kommissionen skall återkalla en anmärkning inom ramen för en talan om fördragsbrott. Inom ramen för det system som inrättats genom artikel 141 EA förfogar kommissionen nämligen över ett utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att väcka talan om fördragsbrott, och det ankommer inte på domstolen att bedöma huruvida kommissionen använder detta utrymme på ett lämpligt sätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 juli 2000 i mål C-236/99, kommissionen mot Belgien, REG 2000, s. I-5657, punkt 28, och dom av den 14 maj 2002 i mål C-383/00, kommissionen mot Tyskland, REG 2002, s. I-4219, punkt 19).

17 Däremot skall domstolen, i förekommande fall, bedöma om en talan enligt artikel 141 EA skall avvisas på grund av att den väckts för sent eller på grund av att det kan anses föreligga rättegångsmissbruk (se dom av den 14 december 1971 i mål 7/71, kommissionen mot Frankrike, REG 1971, s. 1003, punkterna 2–13; svensk specialutgåva, volym 1, s. 615).

18 I förevarande fall löpte fristen som hade angivits i det motiverade yttrandet ut den 27 oktober 2000, medan talan väcktes den 16 april 2003, vilket är nästan två och ett halvt år senare. Under denna period antog den ifrågavarande medlemsstaten ett flertal omfattande åtgärder på området i fråga. Såväl den franska regeringen som kommissionen har ägnat en stor del av sina inlagor åt att diskutera om de nationella åtgärderna som antagits efter den 27 oktober 2000 var lämpliga för att genomföra direktivet, medan det är uppenbart att domstolen inte skulle kunna beakta denna diskussion.

19 Enligt fast rättspraxis skall nämligen förekomsten av ett fördragsbrott bedömas mot bakgrund av den situation som rådde i medlemsstaten vid utgången av den frist som har angivits i det motiverade yttrandet, och domstolen skall inte beakta senare förändringar (se bland annat dom av den 6 mars 2003 i mål C-211/02, kommissionen mot Luxemburg, REG 2003, s. I-2429, punkt 6).

20 Att väcka en talan om fördragsbrott under sådana omständigheter är knappast förenligt med det system som inrättats genom artikel 141 EA. Ett korrekt genomförande av det administrativa förfarandet är nämligen nödvändigt enligt fördraget, inte bara som en garanti för skyddet av den berörda medlemsstatens rättigheter, utan också för att säkerställa att ett eventuellt domstolsförfarande får ett klart avgränsat tvisteföremål (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 11 juli 1995 i mål C-266/94, kommissionen mot Spanien, REG 1995, s. I-1975, punkt 17, och dom av den 10 april 2003 i mål C-392/99, kommissionen mot Portugal, REG 2003, s. I-3373, punkt 133).

21 När de relevanta nationella bestämmelserna har ändrats väsentligt mellan utgången av den frist som angivits i det motiverade yttrandet och den dag då talan om fördragsbrott väcktes, kan denna utveckling medföra att domstolens kommande dom i stor utsträckning blir meningslös. I en sådan situation skulle det kanske vara

att föredra att kommissionen inte väckte talan utan avgav ett nytt motiverat yttrande med de anmärkningar som den vidhåller med beaktande av de ändrade förhållandena (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet kommissionen mot Spanien, punkt 24).

22 Trots att villkoren under vilka kommissionen har väckt förevarande talan gör domstolens prövning av tvisten mer komplicerad, skall det inte desto mindre medges att de inte kan motivera ett beslut om avvisning av talan.

Första anmärkningen, beträffande artikel 2 i direktivet

23 Kommissionen har utvecklat denna anmärkning i fyra delar. För det första har den gjort gällande att Republiken Frankrike inte fullt ut har införlivat definitionen av en "nödsituation som medför risk för strålning" i artikel 2 i direktivet med hänsyn till att dekret nr 88-622 av den 6 maj 1988 om beredskapsplaner, som antagits med tillämpning av lag nr 87-565 av den 22 juli 1987 om organisationen på området för civil säkerhet, om skydd mot skogsbrand och om förebyggande av allvarliga risker (JORF av den 8 maj 1988, s. 6636) endast berör en del av de situationer som denna artikel avser. De nämnda verksamheterna i artikel 2.2 d, e och f avses inte i detta dekret. För det andra avser artikel 6.1 i nämnda dekret endast kärnreaktorer med en värmeeffekt på mer än tio megawatt i motsats till direktivet som är tillämpligt på alla kärnreaktorer. För det tredje omfattar, enligt kommissionen, artikel 6.2 i samma dekret inte anläggningar som avses i artikel 1.2 i direktivet. Slutligen avser det nämnda dekretet endast anläggningar i Frankrike i motsats till kraven i artikel 2.1 b och c i direktivet.

24 Den franska regeringen har svarat att de brister som kommissionen har påtalat har rättats till genom ändringar som har gjorts genom dekret nr 2002-367 av den 13 mars 2002 (JORF av den 20 mars 2002, s. 4955) och genom dekret nr 2003-295 av den 31 mars 2003 (JORF av den 2 april 2003, s. 5776).

25 Som det erinrats om i punkt 19 i förevarande mål, skall förekomsten av ett fördragsbrott bedömas mot bakgrund av den situation som rådde vid utgången av den frist som har angivits i det motiverade yttrandet, och domstolen skall inte beakta senare förändringar. I förevarande fall är det klarlagt att den tidsfrist som angavs i detta yttrande, och som förlängdes på begäran av franska myndigheter, löpte ut den 27 oktober 2000. Det är sålunda med beaktande av den franska lagstiftning som var i kraft vid detta datum som det skall bedömas huruvida det påstådda fördragsbrottet föreligger eller inte.

26 I den lydelse som var i kraft vid nämnda datum föreskrevs följande i artikel 6 i dekret nr 88-622:

"Särskilda handlingsplaner skall upprättas för att hantera särskilda risker kopplade till byggen eller anläggningar eller till verksamheten vid dessa när området de påverkar är lokaliserat och bestämt.

Föremål för särskilda handlingsplaner är:

1. Områden som har minst en kärnkraftsanläggning av följande typ:

   a) en kärnkraftsreaktor med en värmekraft på mer än tio megawatt,

b) en fabrik som hanterar utbränt kärnkraftsbränsle,

c) en fabrik som separerar isotoper från kärnkraftsbränsle,

d) en fabrik för kemisk omvandling av kärnkraftsbränsle,

e) en fabrik som tillverkar kärnkraftsbränsle.

..."

27 Beträffande första delen av förevarande anmärkning, nämns i dekret nr 88-622 ingen av de uppräknade verksamheterna i artikel 2.2 d, e och f i direktivet uttryckligen. Om de situationer som detta dekret avser eventuellt kan gälla en eller annan av dessa verksamheter, är det endast mycket marginellt. Det skall konstateras att det nämnda dekretet till följd härav inte är helt överensstämmande med direktivet.

28 Beträffande andra delen av förevarande anmärkning, avser artikel 6.1 a i dekret nr 88-622 kärnkraftsreaktorer med en värmekraft på mer än tio megawatt, medan direktivet och i synnerhet artikel 2.2 a är tillämpligt på alla sorters kärnkraftsreaktorer. Det nämnda dekretet är inte heller härvid överensstämmande med direktivet.

29 Kommissionen har i den tredje delen av förevarande anmärkning hävdat att

"... de klassade anläggningarna som avses i artikel 6.2 i dekret nr 88-622 inte omfattar någon sådan anläggning som avses i artikel 1.2 i direktivet. Artikel 6.2 i dekret nr 88-622 gäller enligt den ursprungliga hänvisningen till det dekret som avses i artikel 7-1 i lag nr 76-663 och, i lydelsen enligt dekret nr 2002-367, enligt den nuvarande hänvisningen till artikel 515-8 i Code de l'environnement (miljölagen), dessa klassade anläggningar för vilka ett servitut i allmänhetens intresse inrättats. Med hänsyn till den förteckning över klassade anläggningar som ingivits (och som är daterad i april år 2000 och har meddelats av franska myndigheter genom skrivelse den 18 oktober 2000), skall det uppmärksammas att rubrikerna 1700–1721, som motsvarar radioaktiva substanser, i inget fall bär benämningen S som motsvarar "servitut i allmänhetens intresse", och dessa avses alltså inte i artikel 6.2 i dekret nr 88-622."

30 Denna del av anmärkningen är svår att förstå. Den åberopade förteckningens art och dess koppling till genomförandet av direktivet har inte förklarats. Dekret nr 2002-367 kan inte beaktas av domstolen av de skäl som nämnts i punkterna 19–25 i förevarande dom. Kommissionen har åtskilliga gånger nämnt artikel 1.2 i direktivet, men denna artikel innehåller inte någon sådan bestämmelse.

31 Av vad som anförts följer att talan skall ogillas till den del den avser den tredje delen av den första anmärkningen på grund av brist på nödvändig tydlighet.

32 Beträffande den fjärde delen av denna anmärkning, framgår det i dekret nr 88-622 att detta endast avser anläggningar i Frankrike, medan artikel 2.1 b och c i direktivet

avser olyckor uppkomna utanför den ifrågavarande medlemsstatens territorium. Det nämnda dekretet överensstämmer således inte med direktivet i den delen.

33 Av vad som anförts följer att den 27 oktober 2000 och i den omfattning som preciserats i punkterna 27, 28 och 32 i förevarande dom, hade artikel 2 i direktivet inte införlivats med den franska lagstiftningen på ett korrekt sätt.

Andra anmärkningen, beträffande artikel 3 i direktivet

34 Kommissionen har gjort gällande att termerna "betydande utsläpp av radioaktiva ämnen" och "onormala radioaktivitetsnivåer som kan vara till skada för befolkningens hälsa", i den mening som avses i artikel 3 i direktivet, inte har definierats i den franska lagstiftningen. En sådan definition är nödvändig för att med precision och tillräcklig grad av rättssäkerhet bestämma i vilka situationer de nationella åtgärderna för införlivande skall tillämpas.

35 Den franska regeringen har svarat att en adekvat definition har införts i den franska lagstiftningen genom dekret nr 2003-295 och genom kungörelse av den 2 juni 2003 (i själva verket av den 17 oktober 2003) om inrättande av ett nationellt nätverk för åtgärder för radioaktivitet i miljön (JORF av den 28 oktober 2003, s. 18382).

36 Av de skäl som preciserats i punkterna 19 och 25 i förevarande dom, kan inte dessa handlingar beaktas av domstolen, och förekomsten av det påstådda fördragsbrottet skall bedömas mot bakgrund av lagstiftningen i den svarande medlemsstaten, såsom den såg ut den 27 oktober 2000.

37 Den franska regeringen har inte bestritt att de begreppsdefinitioner som kommissionen har åberopat saknades i den nationella lagstiftningen vid detta datum.

38 Enligt de uppgifter som har ingivits till domstolen, fastställdes inte i någon av de franska bestämmelserna som var i kraft den 27 oktober 2000 dosgränser beträffande vilka risken för överskridande skulle föranleda sådana åtgärder för att informera befolkningen som avses i direktivet.

39 Av vad som anförts följer att vid detta datum och i denna omfattning, hade artikel 3 i direktivet inte införlivats med den franska lagstiftningen på ett korrekt sätt.

Tredje anmärkningen, beträffande artikel 5 i direktivet

40 Kommissionen har gjort gällande följande:

"Eftersom [den första och andra anmärkningen kvarstår] har inte artikel 5 i direktivet ..., som reglerar information till allmänhetensom kan komma att beröras i

händelse av en nödsituation som medför risk för strålning, införlivats fullt ut beträffande alla anläggningar och verksamheter som definieras i artikel 2 i samma direktiv av de skäl som redan presenterats i punkterna 29–38 [punkter som innehåller den andra och tredje anmärkningen] i föreliggande ansökan. Hela den berörda befolkningen omfattas i själva verket inte av de nationella åtgärderna för införlivande av direktivet."

41 Det framgår härav att den tredje anmärkningen bara är en följd av förekomsten av de fördragsbrott som har påståtts i den första och den andra anmärkningen. Den är således inte självständig.

42 En och samma anmärkning kan inte göras gällande två gånger mot en svarande medlemsstat i ett förfarande om fördragsbrott.

43 Följaktligen skall talan ogillas till den del den avser den tredje anmärkningen.

Fjärde anmärkningen, beträffande artikel 6 i direktivet

44 Kommissionen har gjort gällande att de former för att informera den befolkning som verkligen berörs som föreskrivs i franska lagar och andra författningar skiljer sig från dem som föreskrivs i artikel 6 i direktivet. Den sistnämnda förutsätter att en sådan

befolkning omedelbart underrättas. Enligt artiklarna 7 tredje stycket och 9 andra stycket i dekret nr 90-394 av den 11 maj 1990 om de nationella reglerna för larmberedskap (JORF av den 15 maj 1990, s. 9585), skall befolkningen informeras inom de tidsfrister som föreskrivs av ministern eller prefekten.

45 Den franska regeringen har i sitt svaromål åberopat dekret nr 2001-368 av den 25 april 2001 om information om risker och om förhållningsregler i händelse av en nödsituation och om ändring av dekret nr 90-394 av den 11 maj 1990 om de nationella reglerna för larmberedskap (JORF av den 28 april 2001, s. 6737) och kungörelse av den 30 november 2001 om inrättande av ett larmsystem kring en kärnkraftsanläggning för vilken gäller en särskild handlingsplan (JORF av den 14 december 2001, s. 19848). I sin duplik har den franska regeringen även åberopat artiklarna L.1333-3 och L.1333-8 i Code de la santé publique (folkhälsolagen) i deras lydelse enligt beslut nr 2001-270 av den 28 mars 2001 (JORF av den 31 mars 2001, s. 5057) och lag nr 2001-398 av den 9 maj 2001 (JORF av den 10 maj 2001, s. 7325).

46 Domstolen kan inte beakta de bestämmelser som har antagits efter den 27 oktober 2000, av de skäl som angivits i punkterna 19–25 i förevarande dom.

47 Domstolen skall således begränsa sin prövning till dekret nr 90-394. I artiklarna 7 tredje stycket och 9 andra stycket i nämnda dekret föreskrevs att meddelanden, via radio eller tv för att bekräfta larmet och upplysa befolkningen om hur den skulle agera, skulle sändas inom de tidsfrister som föreskrevs av ministern med ansvar för civil säkerhet eller prefekten med ansvar för räddningsledningen och, vid behov, repeteras, med intervall som denne hade angivit.

48 Domstolen konstaterar att genom denna bestämmelse hade inte artikel 6 i direktivet genomförts fullt ut. Enligt denna artikel skall den befolkning som faktiskt berörs omedelbart underrättas om fakta vad avser olyckan och de förhållningsregler som tillämpas.

49 Av vad som anförts följer att i denna omfattning och vid utgången av den frist som angivits i det motiverade yttrandet, hade artikel 6 i direktivet inte införlivats med den nationella lagstiftningen på ett korrekt sätt.

Femte anmärkningen, beträffande artikel 7 i direktivet

50 Kommissionen har gjort gällande att artikel 7 i direktivet beträffande informationen till utryckningspersonal inte har varit föremål för fullständigt införlivande med fransk rätt. Cirkulär 1102 av den 29 september 1987 om organisation av sjukvård den första dagen i händelse av en nödsituation som medför risk för strålning (akut sjukvård) är otillräckligt för att uppnå målen med artikeln, eftersom cirkuläret inte uppfyller det krav på rättssäkerhet som följer av domstolens fasta rättspraxis.

51 Den franska regeringen har inte bestridit att denna anmärkning är välgrundad. Den har förklarat att den har för avsikt att snarast ändra artikel R.1333-85 i Code de la santé publique för att säkerställa ett fullständigt införlivande av artikel 7 i direktivet.

52 Domstolen påpekar att nämnda cirkulär 1102 inte innehåller någon bestämmelse om information till räddningspersonal.

53 Dessutom är kungörelsen av den 21 november 1994 om utbildning av yrkesbrandmän (JORF av den 7 januari 1995, s. 319) i sin ursprungliga version endast tillämplig på brandmän och inte på andra personer som kan komma att delta inom räddningstjänsten.

54 Även om denna kungörelse innehåller föreskrifter om en specialiserad utbildning beträffande strålningsrisker, framgår det dessutom av artiklarna 23.2 och 27.2 att denna endast är frivillig i syfte att avancera i grad. På grund härav överensstämmer inte denna utbildning med en adekvat och regelbunden obligatorisk utbildning som avses i artikel 7 i direktivet.

55 Av vad som anförts följer att i den omfattning som angivits ovan hade artikel 7 i direktivet inte genomförts på ett korrekt sätt genom den nationella lagstiftning som var i kraft den 27 oktober 2000.

Sjätte anmärkningen, beträffande artikel 8 i direktivet

56 Kommissionen har påpekat att enligt artikel 8 i direktivet skall den information som avses i artiklarna 5, 6 och 7 även "omfatta de myndigheter som är ansvariga för att genomföra de åtgärder som avses i artiklarna". De franska myndigheternas praxis, att ange de ansvariga myndigheterna i informationsmedier avsedda för allmänheten, skall inte i detta avseende anses vara tillräcklig för att säkerställa korrekt och fullständigt införlivande av nämnda artikel 8. Denna praxis överensstämmer inte med kraven på rättssäkerhet.

57 Domstolen påpekar att enligt artikel 161 tredje stycket EA, har medlemsstaterna möjlighet att välja den form och det tillvägagångssätt för genomförande av direktiv som på bästa sätt säkerställer att det resultat som eftersträvas med direktiven uppnås. Det framgår av denna bestämmelse att det inte nödvändigtvis krävs en lagstiftningsåtgärd i varje enskild medlemsstat för att införliva ett direktiv. Domstolen har vid upprepade tillfällen uttalat att ett formellt återgivande av ett direktivs föreskrifter i en uttrycklig och specifik lagbestämmelse inte alltid är nödvändigt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juni 2003 i mål C-233/00, kommissionen mot Frankrike, REG 2003, s. I-6625, punkt 76, och av den 20 november 2003 i mål C-296/01, REG 2003, s. I-13909, punkt 55).

58 Kommissionens sjätte anmärkning skall prövas mot bakgrund av denna rättspraxis.

59 I föreliggande fall har kommissionen på inget sätt visat att särskilda åtgärder måste vidtas för införlivande med nationell lagstiftning för att uppfylla skyldigheten i artikel 8 i direktivet.

60 Dessutom har kommissionen medgivit att det är praxis hos franska myndigheter att ange de ansvariga myndigheterna i informationsmedier avsedda för allmänheten utan att visa på vilket sätt denna praxis skulle stå i strid med den föreskrivna skyldigheten i nämnda artikel 8.

61 Talan kan således inte vinna bifall till den del den avser den sjätte anmärkningen.

62 Av vad som anförts följer att det skall fastställas att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet, genom att den 27 oktober 2000 inte ha vidtagit alla åtgärder som är nödvändiga för att följa artiklarna 2, 3, 6 och 7 i detta.

Rättegångskostnader

63 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Emellertid kan domstolen, enligt artikel 69.3 i samma rättegångsregler, besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad, om parterna ömsom tappar på en eller flera punkter. Eftersom båda parterna i förevarande mål delvis har tappat målet, skall vardera parten bära sin kostnad.

På dessa grunder beslutar domstolen (första avdelningen) följande dom:

1) **Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 89/618/Euratom av den 27 november 1989 om information till allmänheten om hälsoskyddsåtgärder och förhållningsregler i händelse av en nödsituation som medför risk för strålning, genom att den 27 oktober 2000 inte ha vidtagit alla åtgärder som är nödvändiga för att följa artiklarna 2, 3, 6 och 7 i detta direktiv.**

2) **Talan ogillas i övrigt.**

3) **Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.**

Underskrifter